

[Birthe Nielsen]

er også derfor, jeg finder, når man på centralt plan og på amtsplan har nedsat handicapråd, at det kan være lige så positivt at gøre det i kommunerne. Når man har indset, at det er fornuftigt på centralt plan og amtsplan, mener jeg, at det er væsentligt, hvis man virkelig ønsker at være et decentralt parti, at man også på det kommunale område fører de tanker ud i livet, som lovforslaget giver udtryk for.

Det undrer mig sådan set ikke så meget, at de konservative og fremskridtspartiet er negativt indstillet over for vores lovforslag. Det afslører jo noget om, hvor disse to partier står, for de ønsker åbenbart ikke, at brugerne skal have indflydelse på det område, der vedrører dem selv. Når jeg har foreslået ændringer i den sociale styrelseslov, hænger det sammen med, at det ikke bare drejer sig om et socialt problem. Det er også et spørgsmål om, hvordan man planlægger i en kommune, hvilke kulturelle tilbud der er til de handicappede, hvilke biblioteksforhold der er. Her tænker jeg også på SFs tidligere lovforslag om lydbånd osv. til blinde på bibliotekerne. Her kunne kommunerne også i forbindelse med nedsættelsen af et handicapråd blive mere lydhøre over for de problemer, den enkelte handicappede i det lokale område har.

En anden ting, som jeg ikke vil undlade at nævne, og som vi også har peget på i bemærkningerne til lovforslaget, er, at forældre til handicappede børn også må med i dette handicapråd, for de er bedst til at fortælle kommunalbestyrelser og de besluttende politiske myndigheder om, hvad det vil sige at have et handicappet barn. Det er meget væsentligt, at det folkevalgte element også forstår de problemer, som forældre med handicappede børn har. Derfor fatter jeg egentlig ikke – og jeg synes, det er noget paradoksalt – at de konservative og fremskridtspartiet står af her, når jeg tænker på den debat, vi havde omkring handicappet, hvor der ikke var det, de ikke lovede de handicappede, men når det så drejer sig om, at de skal have indflydelse på deres egen situation, vil man ikke være med.

Til fru Aase Olesen vil jeg godt sige, at når jeg netop har ønsket at få en bestemmelse om handicapråd ind i den sociale styrelseslov, hænger det sammen med, at jeg i forbindelse med den kommunale styrelseslov, som var til behandling i folketinget den 16.

december 1980, ved anden behandling stillede ændringsforslag om at få et handicapråd ind i den kommunale styrelseslov. Ved den lejlighed svarede et andet radikalt medlem, hr. Dræbye, og jeg vil gerne have lov at citere fra Folketingstidende 1980–81 fra den 16. december 1980, sp. 4250, i denne forbindelse:

»Vi vil egentlig opfordre SF til, hvis man vil have en ordentlig behandling af et sådant forslag, at foreslå det som en ændring af lov om social styrelse, få det behandlet i socialudvalget og drøftet specielt i sammenhæng med de sociale problemer.«

Det er netop den opfordring fra de radikale, jeg har videreført her i den sociale styrelseslov. Derfor undrer det mig såre, at fru Aase Olesen er så negativ over for netop det lovforslag, som hr. Dræbye netop fremhævede som noget meget positivt og oven i købet opfordrede SF til at stille i forbindelse med den sociale styrelseslov, men det er måske, fordi de radikale som sædvanlig ikke rigtig kan finde deres ben at stå på.

Med hensyn til det, som VS sagde om ressourcer, er jeg helt enig med hr. Kurt Hansen. Det må også betyde, at man sætter flere ressourcer af, og det vil være en naturlig følge af, at man tager de handicappedes problemer op, for at disse ting kan føres ud i livet. Men det væsentlige for os i denne debat har da selvfølgelig været, at man begynder at kigge på nogle problemer og ændrer nogle ting, således at vores handicappede medborgere får større mulighed for at få indflydelse på deres egen situation.

Til fru Lis Starcke vil jeg sige, at fru Lis Starcke har da ret i, at de sociale forbrugerråd, som kommunerne kan oprette i henhold til bistandsloven, endnu ikke findes i mange kommuner. Her kunne man selvfølgelig også tænke sig, at de handicappede indgik på lige fod med andre sociale forbrugere. Når vi har ønsket at foreslå det i et selvstændigt lovforslag, hænger det sammen med, at vi ikke mener, at det alene er et socialt problem. Vi mener også, det er et kulturelt problem, et uddannelsesproblem og et planlægningsproblem. Der er særlige problemer i forbindelse med at være handicappet på alle de her nævnte områder.

Forøvrigt vil jeg også sige tak til hr. Taanquist for de positive ting, han sagde om vores forslag. Jeg håber på, at man stadig væk vil være positiv også i udvalgsarbejdet, og jeg